

Sluníčka

Řezbář ve městě vyřezal kdysi dávno dřevěného panáčka, ale příliš se mu nepovedl a tak ho odložil na polici. Ležel tam dlouho, až na něj dočista zapomněl. A když jeho pomocníci uklízeli dílnu, vyhodili loutku za dům do dřeva, které bylo na pálení. Protože tady se dřevěnému panáčkovvi líbilo ještě méně než na polici a také tušil, že by ho v zimě spálili v krbu, začal se pomalu hýbat. Viděl, jak i za domem chodí lidé a podle nich se naučil sám chodit a pak i mluvit.

Zima mu nebyla, protože byl celý dřevěný a šaty nepotřeboval. Jen vlhko a oheň neměl rád. Řezbář mu trochu hrubě a křivě vyřezal nohy, ale na tom mu pramálo záleželo.

Když uměl dobře chodit a běhat, odešel z města pryč, neboť se tu po něm nikomu nestýskalo. Šel hodně dní a snad i měsíců a cestou poznával, že se mu velmi líbí květiny. Měl rád všechny a u každé zahrádky se dlouho zastavoval. Ale ze všeho krásného kvítí se mu nejvíce líbili malé, bílé, s růžovým středem. Zamiloval si jejich čistotu a prostou krásu.

Na kraji malé vesnice měl plnou zahradu takových květů starý pán, který celý život pracoval v dole a teď si pořídil bílé květiny, aby měl pod rukama místo černého uhlí a prachu růžová sluníčka s bílými paprsky lístků. Měl jich spoustu a opatroval je a rozdával každému, komu se zalíbili.

Když uviděl za plotem dřevěného panáčka, zavolal na něho a panáček šel úzkou pěšinou, tak úzkou, že měl strach, aby svýma křivýma nohama nějakou z kytíček, co jsou jak sluníčka, nezašlápl. A než prošel mezi záhony, měl už starý pán pro dřevěného panáčka přichystanou plnou náruč té růžovobílé krásy. Ten celý šťastný ani nevěděl, jak dost poděkovat, protože ještě nikdy od nikoho květiny nedostal. Ale než odešel, poprosil o několik semínek, že si snad někde z nich také vypěstuje celou zahradu, aby je mohl i rozdávat. Starý pán měl semínek plný džbán a tak dřevěnému panáčkovvi nasypal hrst do malého koženého váčku a ten mu zavěsil na krk.

Dlouho růžová sluníčka s bílými kvítky vydržela. Když panáček přišel k nějakému potoku, dal jim napít vody, aby neumdlěla a po cestě je rozdával každému, komu se jen trochu

líbila. A brzy dal poslední sluníčko malé holčičce. Pak mu zbyla už jen semínka.

Nechtěl se usadit v žádném městě ani vesnici, protože poznal, že lidé mají někdy divné nápady. Vyhledal si nedaleko posledního domu jednoho městečka místo, kde byla dobrá zem pro jeho kytičky a tam pod velkým stromem si v jeho kořenech vybudoval celkem pohodlné bydlení.

A když pominula první zima, připravil půdu a všechna semínka sluníček co měl, vysel do země. Protože slunce hřálo čím dál víc a dřevěný panáček svou zahrádku často zaléval, objevili se brzo první kytičky a zakrátko i první květy. Panáčkově se zdálo, že jsou snad ještě hezčí než u starého pána, který mu je daroval, a měl z nich velkou radost.

Lidé z městečka si všimli, že u velkého stromu se objevili bílé květy, které v tomhle kraji nikdo neznal. Ti lidé měli většinou u svých domů zahrádky a tak se přišli ke stromu na bílé květy podívat. Tam našli dřevěného panáčka, jak květiny ošetřuje. Všem se velice líbily a panáček dal každému několik sazenic. Prozradil také, že jim říká sluníčka.

Mezi ostatními ale nebyl člověk, který také bydlel v městečku, měl největší zahradu a největší záhony všech různých kytek a kytíček. Věděl však také, že u města pod velkým stromem žije dřevěný panáček, co má krásné bílé květiny, které ještě nikdy neviděl. Byl to člověk zlý, málo mluvil, nikdo z města ho neměl rád a jen málokdo mu jeho velkou zahradu záviděl.

Když už všichni kolem něho měli sluníčka, vydal se sám k dřevěnému panáčkově. Ten mu chtěl, jako každému, darovat nějaké sazeničky, ale zlý člověk se jen vysmál, že na svou velkou zahradu potřebuje všechna sluníčka, která pod stromem kvetou a že dřevěný panáček se svými křivými nohama určitě ani nedokáže se o všechna starat. Panáček se chtěl bránit, ale že byl malý, zlý člověk ho snadno přemohl. Svázal ho a strčil do pytle. A pak na spoutaného dřevěného panáčka začaly padat celé trsy sazeniček, jak je ten člověk vyrýval ze země a házel do pytle. Poslední sluníčka, která se tam už nevešla, rozdupal, a vydal se zpět do velké zahrady svého domu.

Panáček nemohl křičet, protože byl zasypán hlínou a polámanými sluníčky. Jen z bezmocnosti tiše plakal. V zahradě zlý člověk vysypal sazenice a svázaného panáčka odhodil na hromadu dříví pro pálení. Dřevěný panáček se polekal, protože takové dřevo už znal a věděl, k čemu slouží. Nic ho nebolelo, jeho dřevěné tělo bolest necítilo. Bylo mu ale moc líto, že už nikdy nikomu nedá žádná sluníčka.

Večer si jen někteří lidé všimli, že zlý člověk zatopil i když nebyla žádná zima. A každé sluníčko v městečku se chvělo a plakalo hořkou rosou.

Ve velké zahradě zlého člověka se druhý den nerozevřelo ani jedno sluníčko a postupně všechny uvadly. Časem vadly i další a další květiny, až byla velká zahrada jako spálená.

Ostatním lidem sluníčka kvetla, ale často se lidé divili, proč večer každý květ pláče rosou. Dlouho chodili lidé k velkému stromu a chtěli vědět, proč sluníčka pláčou a proč už ani v nejjasnějších dnech nejsou tak krásně rozvité jako dřív. Ale hledali a čekali na panáčka marně. Nikdy se nedozvěděli, proč a kam se ztratil dřevěný panáček s křivýma nohama.

11.11.1990

Jiri H. Brodsky

<http://www.havlikjiri.cz/>